Пахтять кульбаби золоті меди

і, ніби хмарка бурштинова, бджоли

злітаються до мене знадокола

і прозначають трачені сліди.

І вже нема ні щастя, ні біди,

а тільки світ, тугим пойнятий гудом,

а тільки лет, що зветься творчим трудом,

а тільки клич: живи, але не жди.

І не марнуй чеканням плинних днів

і не гніви Господнього веління.

Життя — то кара. Кара — благостиня.

А ми — коткі, мов валуни віків.